

[Boeck-Hansen.]

plejerske, ogsaa dermed paatager sig en moralsk Garanti for, at vedkommende Sygeplejerske har den faglige Uddannelse, som det offentlige i Almindelighed anser for at være nødvendig, for at man med god Samvittighed kan paatage sig en Sygeplejerskes vanskelige Gerning. Derfor vilde vi ogsaa gerne, hvis dette Spørgsmaal var kommet frem noget tidligere, have arbejdet med det, og vi vilde have gjort det med stor Velvilje. Vi vil derfor — det kan jo være, at Sagen kommer tilbage til Folketinget paa ny — paa Forhaand tilsiige vor Velvilje i Arbejdet med dette Spørgsmaal.

I øvrigt forekommer det mig noget gaadefuldt, at Dansk Sygeplejersaads Engageringsbureau — hvad der fremgaar af Henvendelsen fra Sygeplejerskerne — kun anviser en vis Del af deres Medlemmer Arbejde. Det forekommer mig gaadefuldt, at man inden for en Forening kan sige, at kun en vis Del af Medlemmerne kan faa Arbejde gennem Foreningens Bureau, andre ikke. Men dette mærkelige Forhold kan vi maaske faa nærmere belyst, naar vi kommer ind paa denne Sag — hvis vi altsaa gør det.

I øvrigt mener jeg, at der er mangt og meget med Hensyn til Sygeplejerskernes Gerning, som Lovgivningsmagten dog vist skulde tænke med større Velvilje paa, end den hidtil har gjort. Blandt andet tror jeg, man skulde tænke paa, hvad disse Mennesker skal leve af, naar de i en alt for tidlig Alder er udslidt. Jeg tror, man skulde arbejde hen imod en anden Pensionsordning eller lignende for disse Mennesker, som udfører et saa stort og samfundsnyttigt Arbejde.

Der er kommet en Henvendelse fra Bellig- og Ejendomsselskaberne om at faa Lov til gennem Socialministeriet at oprette Kontorer, hvorigennem de kunde anvisé midlertidig huslig Hjælp til Beboerne i de paa-gældende Ejendomme. Noget saadant kunde maaske være meget rigtigt — vi har imidlertid ikke haft Tid og Lejlighed til at sætte os tilstrækkeligt ind i dette Spørgsmaal. Der staar i Henvendelsen, at der er mange, mange Vanskeligheder for de københavnske Husmødre ved at faa den huslige Hjælp, de gerne vil have, og dette kan jeg ganske underskrive. Jeg har vist allerede sagt, at der er noget fuldkommen abnormt i, at man i en Tid, hvor vi har saa megen Arbejds-løshed, som Tilfældet er — en Arbejds-løshed der jo stadig er stigende —, staar og mangler Arbejds-kraft. Og dette gælder for øvrigt ikke alene de københavnske Husmødre, det gælder ogsaa Husmødre i Købstæderne og

ude paa Landet; alle sammen mærker de, hvor uhyre vanskeligt det er at faa det Arbejde udført, som de gerne vilde have udført.

Der er for øvrigt en Ting, der stadig staar for mig som en Gaade, og det er dette: Gennem de offentlige Arbejdsanvisningskontorer kan man faa Arbejde anvist fuldkommen gratis; men det kan man ikke gennem de private Arbejdsanvisningskontorer, de skal selvfølgelig have noget for deres Arbejde. Nu kan jeg ikke begribe, hvorfor i al Verden der saa er nogen, der gaar til disse private Arbejdsanvisningskontorer, der maa jo dog være en Aarsag dertil. Et fornuftigt Menneske giver sig da ikke til at udlevere sine Penge — navnlig naar det, som man ser, er mange Penge —, uden at der er en dybere Aarsag dertil. Hvis man kan faa en Vare gratis, og den er lige saa god, vel at mærke, som den man køber, saa er der dog ingen Mennesker, der gaar hen og køber den. Derfor forekommer det mig, at der maa være noget ved de private Arbejdsanvisningskontorer, som maa være bedre end ved de offentlige Arbejdsanvisningskontorer, det kan man dog vist ikke komme uden om. Og det er jo Folk af alle Klasser, det er jo meget kloge Mænd og Damer, der gaar til disse Arbejdsanvisningskontorer; hvorfor i al Verden gør de det, naar, som man siger, de lige saa godt kan gaa til de offentlige Arbejdsanvisningskontorer og saa spare deres Penge? Jeg forstaar det ikke, og der er ingen, der rigtig har kunnet forklare mig det endnu. Der maa vist være noget, der taler til Fordel for de private Arbejdsanvisningskontorer, og derfor tror jeg alligevel, man skulde opretholde dem i saa vid Udstrækning som muligt. I hvert Fald er det saadan, at vi har foreslaet, at det mere løse Personale ved Hotellerne stadig skulde have Lov til at søge Arbejde gennem de private Kontorer. Kan de ikke faa Lov til det — og det kan de altsaa ikke, eftersom Ændringsforslaget er stemt ned —, kan vi stadig ikke gaa ind for dette Lovforslag, og vi maa derfor henstille, at man stemmer imod det, saaledes som det for Øjeblikket er affattet.

Rager: Jeg vil begynde med at udtale Haabet om, at Forhandlingerne og Under-søgelserne angaaende Sygeplejerskernes Forhold, som vi jo behandlede her ved anden Behandling, maa kunne finde en tilfredsstillende Afgørelse under de fortsatte Forhandlinger af Lovforslaget, som skal finde Sted i Landstinget. I øvrigt finder jeg ikke Anledning til, at man har rejst en større